

la graine et la
reconnaissance

Tirage 3.000
R. M. Jackson.

ĐƯỢC ƠN BIẾT ƠN

INDO-CHINOIS

80

viết

329

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 6066

« Hãy đem hết thảy phần mười
vào kho... Khá lấy đều
này mà thử Ta. »

8. Land. Cho. R. M.
329

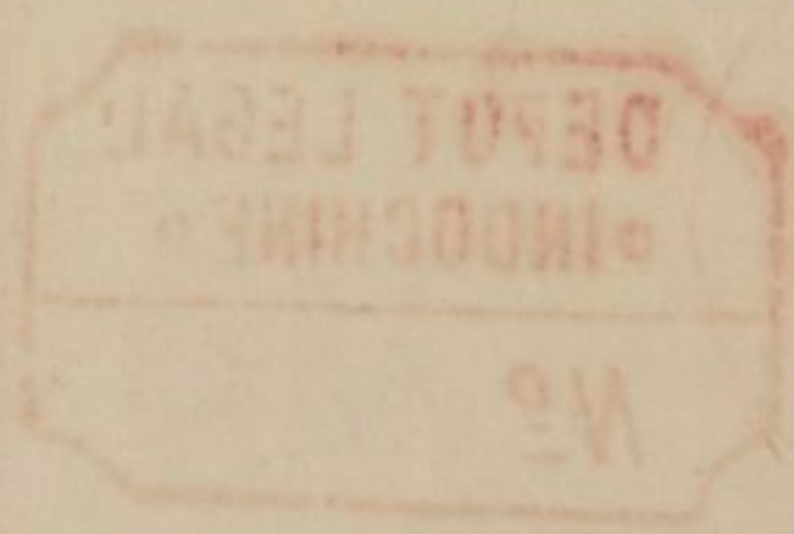
NHÀ-IN HỘI TIN-LÀNH ĐÔNG-PHÁP
HÀ-NỘI

Handwritten text at the top of the page, possibly a signature or date, including "R. M. Jackson" and "1890".

BUOC ON

BIẾT ON

Handwritten text in the middle of the page, appearing to be a short paragraph or note.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a signature or date.

ĐƯỢC ƠN, BIẾT ƠN

CHÚA LÀ CỘI-RỄ MỌI ƠN-PHƯỚC

PHÀM ai biết suy-nghĩ thì hiểu rõ ngay mọi sự cần-dùng cho đời người ta là phải nhờ ơn Đức Chúa Trời mới được cả. Trước hết, lúc ban đầu, Đức Chúa Trời đã dựng nên trời đất muôn vật, và Ngài thấy rất tốt-đẹp. Ngài cũng lập một cảnh vườn tại Ê-đen, và đặt người mà Ngài vừa dựng nên ở đó. Ngài khiến đất mọc lên các thứ cây đẹp trái ngon. Đức Chúa Trời ban phước cho loài người và phán rằng: «Hãy sanh-sản thêm nhiều, làm cho đầy-dẫy đất; hãy làm cho đất phục-tùng, hãy quản-trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời, cùng các vật sống trên mặt đất.» (Sáng-thể ký 1:28).

Vậy thì chúng ta thấy từ lúc ban đầu Chúa là cội-rễ mọi ơn-phước cho loài người. Chúa đã lo-liệu về mọi sự cần-dùng — nào chỗ ở đẹp-đẽ, nào đồ ăn ngon-ngọt, nào phong-cảnh vui-sướng — tổ-tông chúng ta đã nhờ ơn Chúa mà được cả. Tiếc thay! không bao lâu thì hai ông bà A-đam và Ê-va đã sinh lòng bội-bạc, trở nên kẻ bần-nghịch với Chúa, đến nỗi Chúa phải đuổi ra khỏi vườn. Dầu vậy, Chúa không bỏ

loài người, còn cứ thương-xót mà lập cách cho loài người được cứu khỏi sự hình-phạt tội-lỗi.

Phương-thế Chúa lập đó là gì? Đức Chúa Trời là Đấng oai-nghi vinh-hiễn không xiết kể, mà Chúa có một Con là Đức Chúa Jêsus, chẳng có ai qui-trọng bằng Con một của Ngài. Nhưng mà tội-lỗi loài người nặng-nề đến nỗi trong cả trời đất, ngoài Con một của Chúa, không có ai đáng giá chuộc tội. Lòng nhơn-từ của Chúa thương-xót loài người đến nỗi không tiếc Con mình, mà đã bằng lòng cho Chúa Jêsus giáng sanh làm người, chịu sỉ-nhục cực-khổ, và sau hết chịu chết trên thập-tự-giá để chuộc tội của loài người. Có cha mẹ nào chỉ có một con lại tự mình bằng lòng làm như thế không? Chắc không có ai! Thế mà «Đức Chúa Trời đã không tiếc chính Con mình, nhưng vì chúng ta hết thảy mà phó Con ấy cho, thì Ngài há chẳng cũng sẽ ban *mọi sự luôn* với Con ấy cho chúng ta sao?» (Rô-ma 8:32).

Chúng ta làm môn-đồ Chúa, chẳng những ở đời nay trong lòng được bình-yên mà thôi, đến đời sau còn được hưởng sự vinh-hiễn ở trên trời đời đời vô-cùng nữa. Người ngoại đạo cứ ở trong sự tối-tăm mờ-mịt, nhưng «chúng ta có đều trông-cậy như cái neo của linh-hồn, vững-vàng bền-chặt, thấu vào phía trong màn,

trong nơi thánh mà Đức Chúa Jêsus đã vào như
Đấng đi trước của chúng ta.» (Hê-bơ-rơ 6:19).

TÔN VINH CHÚA CÁCH THỂ NÀO?

Đã được sự cứu-chuộc, sự sống, sự trông-cậy
chắc-chắn về đời sau, và được «mọi sự luôn
với» Chúa Jêsus, thì chúng ta há không nên
tôn vinh Đức Chúa Trời sao? Có lẽ ta nghĩ
thầm rằng, ta là loài người, làm thể nào mà tôn
vinh Chúa, là Đấng oai-nghi phép-tắc vô-cùng
được? May lắm! trong Kinh-Thánh có câu
dạy-dỗ chúng ta rõ-ràng như vậy: «Hãy lấy tài-
vật và huê-lợi đầu mùa của con mà tôn vinh
Chúa, thì các vựa-lẫm con sẽ đầy dư-dật, và
những thùng của con sẽ tràn rượu mới.»
(Châm-ngôn 3:9).

Xét câu ấy cho kỹ thì thấy bốn-phận ta
phải lấy phần tài-vật mình mà dâng cho Chúa.
Suy-xét thì biết sức-lực mình có để làm việc
cũng là bởi Chúa ban cho. Vì vậy, chúng ta
há chẳng nên vui lòng vâng lời mà nhận rằng
lấy phần tài-vật mình dâng cho Chúa thật là việc
bốn-phận sao? Ấy không phải là việc mặc lòng
đâu! Chúng ta đã được ơn dư-dật của Chúa,
làm sao dám sao-lãng về đều biết ơn? Vậy
trong chúng ta người buôn-bán phải lấy phần
của lợi mình, người làm thợ phải lấy phần tiền-
công, người làm ruộng phải lấy phần huê-lợi,

người giàu-có phải lấy phần của-cải mà dâng cho Chúa.

Ta phải lấy huê-lợi *đầu mùa* nghĩa là: lấy phần tốt-nhứt dâng dâng cho Chúa. Lòng người hay hà-tiện, hay tư-kỷ, hay tham-lam. Phần nhiều người môn-đồ chỉ lo về đồ ăn, áo mặc, nhà ở, rồi còn thừa mới góp một ít tiền cho Chúa. Làm như thế rất là không nên, mà thật bội-bạc quá! Hãy dành cho Chúa huê-lợi *đầu mùa* để tỏ ra mình có đức-tin, dám nhờ lời hứa của Chúa, hay vâng lời Chúa cách trung-tín. Chính Đức Chúa Jêsus đã bảo rằng: «*Trước hết hãy tìm-kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công-bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa.*» (Ma-thi-ơ 6:33). Ông Phao-lô cũng đã khuyên tín-đồ rằng: «*Cứ ngày đầu tuần-lễ, mỗi một người trong anh em khá tùy sức mình chắt-lót được bao nhiêu thì để dành.*» (I Cô-rinh-tô 16:2).

Chúng ta đã làm trọn phần của mình rồi, thì Chúa chắc sẽ làm trọn phần của Chúa cho chúng ta nữa. Chúa sẽ ban phước dư-dật cho ai nấy vui lòng vâng theo lời răn-bảo ấy.

GƯƠNG TRONG KINH-THÁNH

Chúng ta nghiên-xét Kinh-Thánh Cựu-Uớc, thì biết từ lúc Chúa mới tạo-thiên lập-địa, người ta đã đem đồ-vật dâng cho Ngài. Trước hết đã

chép về «A-bên dâng chiên đầu lòng trong bầy mình cùng mỡ nó. Đức Giê-hô-va đoái xem A-bên và nhận lễ-vật của người.» (Sáng-thế ký 4: 4). Rồi chép về Áp-ra-ham bằng lòng lấy con một của mình, là Y-sác, dâng cho Chúa. Chúa thấy người sẵn lòng vâng lời thì phán rằng: «Vi người đã làm đều đó, không tiếc con một người, thì ta lấy chính mình ta mà thề rằng sẽ ban phước cho người.» (Sáng-thế ký 22: 16). Kế đó, Y-sác cũng được ơn Chúa, vì Ngài đã phán cùng người rằng: «Chớ sợ chi, ta ở cùng người, sẽ ban phước cho.» (Sáng-thế ký 26: 24). Đã nghe lời hứa qui thể, người bèn lập một bàn-thờ, cầu-khẩn danh Đức Giê-hô-va, và dâng của-lễ cho Chúa.

Lại chép về Gia-cốp đã lập giao-ước với Chúa rằng: «Nếu Đức Chúa Trời ở cùng tôi, gìn-giữ tôi trong lúc đi đường, cho bánh ăn, áo mặc, và nếu tôi trở về bình-an đến nhà cha tôi, thì Đức Chúa Trời sẽ là Đức Chúa Trời tôi,.... và tôi sẽ nộp lại cho Ngài một phần mười của-cải mà Ngài cho tôi.» (Sáng-thế ký 28: 20). Gia-cốp vốn là người quỷ-quyệt, hay khéo lừa-dối người ta : như đã lừa cha, dối cậu, lường anh, thế nhưng đối với Đức Chúa Trời biết rằng không có thể lừa-dối được, nên chắc đã làm trọn lời hứa-nguyện mà nộp một phần mười của-cải mình cho Chúa. Vì vậy, nên Chúa đã ban

phước dư-dật cho người, đến nỗi lúc người về quê-hương phải nói rằng: « Tôi lấy làm hèn-mọn không đáng chịu các ân-huệ và các điều thành-thực mà Ngài đã làm cho kẻ tôi-tớ Ngài, vì lúc trước, khi qua sông Giô-đanh, chỉ có cây gậy tôi, mà ngày nay tôi lại trở nên hai đội quân này.» (Sáng-thể ký 32:9).

Xét lịch-sử các người đó, thì thấy sự biết ơn mà dâng đồ-vật cho Chúa có liên-lạc với sự được ơn của Chúa ban cho.

DÂNG CHO CHÚA CÓ MỤC-ĐÍCH GÌ?

Có lẽ ta suy-nghĩ rằng, dâng cho Chúa là phải lắm, nhưng Chúa không có đây thì ta giao tiền cho ai? Trong Kinh-Thánh có dạy rõ rằng người Y-sơ-ra-ên phải nuôi chi-phái Lê-vi, để các người đó chỉ chuyên lo về việc thờ-phượng Chúa, giữ đền-thờ, vân vân. Như đã chép: « Về con cháu Lê-vi, này ta đã ban cho làm công-nghiệp mọi thuế một phần mười của Y-sơ-ra-ên làm lương về công-việc mình làm trong hội-mạc.» (Dân-số ký 18:21). Hiện nay các mục-sư, thầy giảng đạo, bà dạy đạo đã nối chức các người đó, phải lo về việc truyền đạo, đi thăm người đau-ốm, lo về người khốn-cùng, vân vân. Vậy các người này trong thời-kỳ ơn-diễn tân-trước cũng như người Lê-vi trong thời-kỳ pháp-luật cựu-ước. Về sự này, thánh sử-đồ Phao-

lô có bảo rằng: «Anh em há chẳng biết rằng ai hầu việc thánh thì ăn của dâng trong đền-thờ, còn ai hầu việc nơi bàn-thờ thì có phần nơi bàn-thờ sao? Cũng vậy, Chúa có truyền rằng: Ai rao Tin-lành thì được nuôi mình bởi Tin-lành.» (I Cô-rinh-tô 9:13-14).

Vả lại, trách-nhiệm của mỗi hội bốn-đạo là phải lo về người ngoại-đạo, là người chưa được hiểu về ơn cứu-rỗi Chúa. Nếu chúng ta không góp tiền dâng cho Chúa để giúp việc giảng đạo cho họ, thì họ thế nào được dịp-tiện dự phần với chung ta về ơn-phước đời đời?

Có lẽ các người có chức truyền đạo tưởng rằng mình không cần góp tiền cho Chúa, vì đã dâng mình cho Chúa, chỉ hầu việc Ngài, thì đủ rồi. Ý đó sai-lầm lắm! vì có chép rằng: «Phải truyền cho người Lê-vi rằng: Khi nào các người đã lãnh của dân Y-sơ-ra-ên,... thì hãy lấy một phần mười của vật thuế một phần mười, mà làm của-lễ dâng giơ lên cho Đức Giê-hô-va.» (Dân-số ký 18:26). Sứ-đồ Phao-lô cũng đã khuyên Ti-mô-thê rằng: «Phải làm gương cho các tín-đồ.» (I Ti-mô-thê 4:12).

PHẢI DÂNG BAO NHIÊU?

Đã biết bốn-phận của người tín-đồ là phải dâng một phần của-cải mình cho Chúa, thì nên tự hỏi rằng: «Tôi phải dâng bao nhiêu?» Kinh-

Thánh trả lời cách rõ-ràng rằng: «Các người hãy đem hết thảy *phần mười* vào kho.» (Ma-la-chi 3:10). Xét lại lịch-sử các người đã chỉ ở trên thì biết ông Áp-ra-ham đã dâng một phần mười cho thầy tế-lễ Mên-chi-xê-đéc. Ông Gia-cốp đã hứa-nguyện sẽ dâng một phần mười. Lúc đó dầu chưa có lệ-luật truyền ra, nhưng đã có thói-quen dâng một phần mười cho Chúa. Kể đến khi Chúa lập lệ-luật cho dân Y-so-ra-ên, thì bảo rằng: «Phàm thuế một phần mười thổ-sản, bất-kỳ vật gieo hay là hoa-quả của cây, đều thuộc về Đức Giê-hô-va; ấy là một vật thánh biệt riêng ra cho Đức Giê-hô-va.» (Lê-vi ký 27:30). Đến kỳ Tân-Uớc, người Giu-đa còn cứ góp một phần mười cách cẩn-thận lắm đến nỗi chia-rẽ một phần mười về thổ-sản, về hoa-quả, về tiền-bạc mà dâng cho Chúa. Chính Đức Chúa Jêsus cũng đã khuyên người ta cứ góp một phần mười, vì Ngài đã có phán với các người Pha-ri-si rằng: «Các người nộp một phần mười bạc-hà, hồi-hương và rau cần, mà bỏ đều hệ-trọng hơn hết trong luật-pháp, là sự công-bình, thương-xót, và trung-tín; đó là những điều các người phải làm, mà cũng không nên bỏ sót những điều kia.» (Ma-thi-ơ 23:23).

Thánh Phao-lô cũng đã bảo rằng: «Hãy biết rõ đều đó, hễ ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều

thì gặt nhiều. Mỗi người nên tùy theo lòng mình đã định mà quyên ra, không phải phàn nàn hay là vì ép-uổng; vì Đức Chúa Trời yêu kẻ thí của cách vui lòng. Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em đầy-dẫy đủ mọi thứ ơn, hầu cho anh em hằng đủ đều cần-dùng trong mọi sự, lại còn có rỗi-rộng nữa để làm các thứ việc lành, như có chép rằng: Người đã rải ra, đã bố-thí cho kẻ nghèo, sự công-bình của người còn đời đời.» (II Cô-rinh-tô 9:6). Trong mấy câu đó đã gồm lại cả ý-nghĩa về «ĐƯỢC ƠN, BIẾT ƠN» là thế nào. Chúng ta chỉ cần để ý mà vâng lời Chúa thì sẽ được, thỏa lòng vui dạ trong Chúa. Ông Phao-lô bảo tín-đồ góp tiền cách rộng-rãi thì chắc có ý khuyên phải góp hơn một phần mười, vì ông Phao-lô là người Giu-đa, trước khi làm môn-đồ Chúa Jê-sus đã theo lệ-luật và làm hết bổn-phận mình, thì chắc sau khi theo Chúa không thiếu-thốn về sự góp một phần mười cho Đấng đã cứu và chọn mình làm sứ-đồ. «Cách rộng-rãi» — hơn một phần mười — nên lấy làm mục-dích của bổn-hội, vì chúng ta là môn-đồ Chúa Jê-sus, được ơn hơn dân Giu-đa đời xưa bội phần.

Chúng ta suy-nghĩ về các người môn-đồ đầu-tiên, thì biết phần nhiều là người Giu-đa, đã quen góp một phần mười cho thầy tế-lễ. Khi

lập Hội-Thánh Chúa, thì dường như cũng cứ theo lệ thường mà góp tiền, vì trong thư gửi cho Hội Cô-rinh-tô, sứ-đồ Phao-lô bảo rằng: «Về việc góp tiền cho thánh-đồ, thì anh em cũng hãy theo như tôi đã định-liệu cho các Hội-Thánh xứ Ga-la-ti. Cứ ngày đầu tuần-lễ, mỗi một người trong anh em khá tùy sức mình chặt-lót được bao nhiêu, thì để dành tại nhà mình, hầu cho khỏi đợi khi tôi đến rồi mới góp.» (I Cô-rinh-tô 16:2). Mong thay! nếu trong bôn-hội ai cũng theo thói-tục như thế, thì thầy giảng khỏi lo về sự phải đi nhắc người ta góp tiền về việc Chúa! «Tùy sức mình,» chắc chỉ về một phần mười, vì những người đã được ơn về sự cứu-rỗi bởi sự chết của Chúa Jêsus thay cho mình, há lại thua người Giu-đa thuở xưa về sự biết ơn ư?

GÓP MỘT PHẦN MƯỜI THÌ ĐƯỢC ÍCH GÌ?

Theo thói-tục dân Giu-đa, thì cứ mười nhà Y-so-ra-ên phải nuôi một thầy dạy luật và lập nhà-hội. Như vậy thì biết rằng mười nhà góp một phần mười thì chắc là đủ nuôi một thầy dạy luật. Nếu bôn-hội thật làm trọn bôn-phận mình đối với Chúa cũng vậy, mỗi thành-phố, mỗi làng, mỗi ấp, nơi nào có hơn mười nhà theo Chúa, thì phải nuôi một thầy giảng. Còn nếu Hội-Thánh nào được một trăm hoặc mấy

trăm người tín-đồ, thì giúp việc Chúa được nhiều hơn là đường nào! Hội-Thánh nào làm hết bổn-phận về việc góp tiền, thì chắc được ơn-phước, được lòng sốt-sắng, được lòng yêu-mến dâng hầu việc và giao-thông cùng Chúa, được thịnh-vượng cả về phần thế-gian và phần thiên-liêng cách dư-dật hơn nhiều.

Có lẽ ta còn tưởng rằng góp một phần mười là việc tùy ý mình làm hoặc không làm. Nghĩ như thế là sai-lầm lắm! Trong sách Ma-la-chi, 3: 8-9, Chúa đã phán rằng: «Người ta có thể ăn trộm Đức Chúa Trời sao, mà các người ăn trộm ta? Các người nói rằng: Chúng tôi ăn trộm Chúa ở đâu? Các người đã ăn trộm trong các phần mười và trong các cửa dâng. Các người chắc bị rửa-sả, vì các người, thấy cả nước, đều ăn trộm ta.» Vì vậy chúng ta đều mắc nợ Đức Chúa Trời một phần mười về tiền hay của-cải mình; phần ấy chẳng thuộc về chúng ta, — thật thuộc về Chúa! Như đã chép trên kia, chính Đức Chúa Jêsus cũng đã phán: «Đó là những điều các người *phải* làm, mà cũng không nên bỏ sót những điều kia.» Thế thì ta còn viện lẽ gì chữa mình nữa?

Song ta lấy việc Chúa đối với ta như cha đối với con mà ví với việc tôi con đối với nước, dân đối với pháp-luật, thì biết lòng nhân-từ

thương-xót của Ngài. Dân trong nước, nếu có ai không tuân phép nước, không đóng thuế-khoá, không trích phần huê-lợi của mình đã làm được hằng năm mà sung vào công-khố, thì chánh-phủ sẽ trừng-trị một cách nghiêm-nhất, hoặc cầm tù hoặc phạt tiền làm khổ-nhục. Khiến cho ai cũng rõ biết mình là kẻ ăn cắp của nước.

Xin nhớ lại chuyện A-na-nia và Sa-phi-ra, là hai người tưởng mình có thể dối-trá Chúa, đã đồng mưu giữ lại một phần tiền, nhưng cứ nói rằng mình đã đem hết giá, mà thử Đức Thánh-Linh của Chúa, đến nỗi phải chịu hình-phạt nặng lắm. Nay chúng ta «tùy sức mình» có thể góp một đồng bạc, nhưng chỉ dâng mười xu; hoặc «tùy sức mình» có thể góp mười đồng bạc, nhưng chỉ góp một đồng, thế chẳng phải là ăn cắp và dối-trá Chúa hay sao?

LỜI THỬ-THÁCH CỦA CHÚA

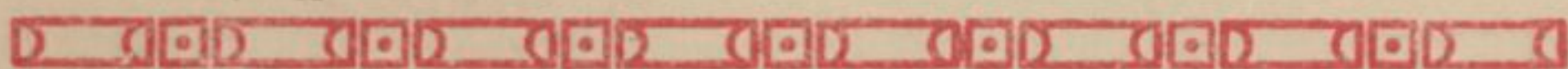
Chúa đãi chúng ta giống như cha đãi con vậy. Chúa chẳng những phán lời quở-trách những con-cái bội-nghịch mà thôi, lại cũng phán lời hứa rất quý-báu cho con-cái vâng lời Ngài. Hãy nghe lời này: «Các người hãy đem hết thảy phần mười vào kho, hầu cho có lương-thực trong nhà ta; từ nay các người khá lấy đều này mà thử ta, Đức Giê-hô-va vạn-quân, xem ta có mở các cửa-sổ trên trời cho các người, để

phước xuống cho các người đến nỗi không chỗ chứa chẳng.» (Ma-la-chi 3 : 10). Lời hứa đó chẳng phải chỉ riêng cho người đời xưa mà cũng là cho chúng ta về đời nay nữa. Đã có nhiều người môn-đồ thử Chúa như thế, và đã thấy lời hứa được ứng-nghiem một cách chắc thật lắm. Chính ký-giả cũng đã thử Chúa như thế và được Chúa làm trọn lời hứa cho mình rồi, nên dám khuyên các anh em chị em bổn-hội thử Chúa mà góp một phần mười hằng năm. Đến cuối năm thì hãy tính sổ xem kết-quả việc mình làm ra sao. Ký-giả dám quyết chắc rằng, ví bằng chúng ta trung-tín với Chúa, thì Chúa cũng trung-tín với chúng ta.

KẾT - LUẬN

Hỡi các anh em chị em ! Chúng ta đã có một Chúa là cái nguồn mọi ơn-phước, đã biết bổn-phận mình là phải tôn-vinh Chúa, đã có gương sáng của các thánh đời xưa, thì há lại không nhận lời thử-thách Chúa mà góp rất ít là một phần mười dâng cho Chúa sao ? Đó chỉ là bổn-phận rất nhỏ-mọn của tín-đồ Chúa mà thôi ; có làm trọn thì lòng mới được đầy ơn của Chúa, Hội-thánh mới được thanh-vượng. Chưa hề thấy tín-đồ nào, Hội-thánh nào đã làm trọn bổn-phận ấy đối với Chúa mà Chúa chẳng ban phần thưởng cho vậy !

Mừng thay ! ít lâu nữa Chúa Jêsus sẽ trở lại.
Lúc đó Chúa sẽ lập tòa xét-đoán công-việc của
các tín-đồ để ban phần-thưởng xứng-đáng cho.
Vậy chúng ta muốn hồ-mặt mà nghe tiếng quở-
trách của Chúa, hay muốn vui lòng mà nghe tiếng
Chúa khen rằng: «Hỡi đầy-tớ ngay-lành trung-
tín kia, được lắm; người đã trung-tin trong
việc nhỏ, ta sẽ lập người coi-sóc nhiều; hãy
đến hưởng sự vui-mừng của Chúa người»?
Nguyên xin Chúa giúp chúng ta hằng ngày làm
trọn cả bốn-phận mình, hầu cho đời nay được
thỏa lòng vui dạ trong Chúa, và đời sau được
nghe lời ngợi-khen quý-báu của Chúa. A-men !

Nhớ xưa Cứu-Chúa ra đời,
Đem thân quý-báu cứu người trầm-luân.
Ân kia thấm khắp xa gần;
Sao cho báo đáp cho cân mới là !...
Anh em trong hội-thánh ta,
Góp công góp của liệu mà báo ân,
Tùy tài tùy lực quyền dâng.
Chớ nên ích-kỷ vì thân tiếc tài,
Được ơn nên BIẾT ơn Ngài !